

„TIHA NOČ, BLAŽENA NOČ ...“

H. WEFING.

BOGDAN VENED:

VINETA.

BALTIŠKA POVEST.

Na obali nemškega otoka Usedom, nekdanjega slovenskega Znojma, doné vsako nedeljo, vsak Gospodnji dan, iz morske globinetako čudovito glasni zvonovi. Takó glasni, da se ne slišijo samo v deveto vas, čujejo se po vseh nekdanjih prostornih „vendskih“, baltiškopolabskih deželah. Iz mesta, v morju potopljenega, baje doné.

Na obali Usedom, ne daleč od Dame-rova — tako pripovedujejo ljudje že stoletja — so videti v morju v vrstah, ulicah in cestah vrejeni granitni kameni, pač temeljni kameni cerkva in mestnih domov utopljenega „vendskega“ mesta. Sicer so mornarji že zdavna trdili, da so ti kameni le mogočen graniten sklad, pri katerem se pač razločujejo kameni drug od drugega, a v tem skladu ni opaziti nikake začrtane vrejenosti in pravil-

nosti. Učenjaki so jih označili za granitne sklade, ki so jih siloviti morski valovi v sivi starodavnosti pripljuskali s svojimi napadi z visokega pogorja. Ljudska povedka pa le še vedno pripoveduje o mestu, v morju potopljenem, iz katerega se čuje vsako nedeljo klenkanje zvonov in ženski plač. Mogočna kneginja je bila sezidala to mesto in bivala v njem. Pa se je hudó, nečloveško pregrešila. Zato jo je pa Bog tudi strašno kaznoval: poslal ji je blaznost. In v blaznosti je nekoč šla iz mesta, hotela je iti na izprehod čez močvirnato polje. In v močvirju je stopila čez hlebček kruha, ki ga je bil položil neki osvetoželjni mestni pek njej za brv. Ta se je seveda zlomila, ko je kneginja postavila nanjo nogo, in kneginja je utonila, in z njo vse mesto. Iz močvirja so namreč privrele iz skritih globin, kakor ob vesoljnem potopu silne vodé, se razlile naokoli, izpodjedle temeljne kamene mestnih poslopij in mesto